

رمضان مبارک وفضایل آن

تتبع و نگارش:

امین الدین سعیدی - سعید افغانی

«مدیر مرکز مطالعات ستراتیژیک افغان و مسؤل مرکز کلتوری

دحقوق لاره - جرمنی»

فهرست عنوان کتاب

م	عنوان	صفحه
۱	پیشگفتار	۵
۲	روزه و صحت	۵
۳	معالجه امراض چشم	۸
۴	فواید طبی روزه	۹
۵	پاکی نفس و تقلیل جرایم	۹
۶	ماه مبارک رمضان دارای فضیلتی است که به برخی آن اشاره می شود	۱۰
۷	حفظ و صیانت ماه رمضان	۱۰
۸	خوشحالی های ماه مبارک رمضان	۱۰
۹	کلمه رمضان	۱۱
۱۰	معنای لغوی روزه	۱۱
۱۱	حکمت و فلسفه فرضیت روزه	۱۲
۱۲	حکم فرضیت روزه	۱۲
۱۳	حکم و حکمت فرضیت روزه	۱۲
۱۴	هدف روزه	۱۴
۱۵	روزه حقیقی	۱۴
۱۶	وقت فرضیت ماه مبارک رمضان	۱۴
۱۷	دعای دیدن ماه	۱۶
۱۸	اقسام روزه	۱۶
۱۹	شش روز شوال	۱۷
۲۰	روز عرفه برای غیر حاجی و روز عاشورا و روز قبل از آن	۱۷
۲۱	گرفتن روزه در ماه محرم	۱۸
۲۲	اکثر روز های ماه شعبان	۱۸

۱۸	روزهای دوشنبه و پنجشنبه	۲۳
۱۸	روزه‌های ممنوعه	۲۴
۱۹	حکم روزه نفلی برای زن شوهر دار	۲۵
۱۹	روزه مکر وه	۲۶
۱۹	روزه حرام	۲۷
۲۰	روزه بالای کی فرض است؟	۲۸
۲۱	مفهوم شرط بلوغ	۲۹
۲۱	مفهوم شرط قادر بودن	۳۰
۲۱	امراض	۳۱
۲۱	شیخوخت و یا کبر سن	۳۲
۲۲	مجاهد	۳۳
۲۲	مسافر	۳۴
۲۳	حمل	۳۵
۲۳	ارضاع	۳۶
۲۴	حائض و نفاس	۳۷
۲۵	شدت گرسنگی و تشنگی	۳۸
۲۵	ترس از هلاکت	۳۹
۲۵	بی هوشی	۴۰
۲۵	جنون	۴۱
۲۵	حالاتی که شکستن روزه در آنها جایز است	۴۲
۲۶	شروط روزه	۴۳
۲۷	فرائض روزه	۴۴
۲۷	سنن و مستحبات روزه	۴۵
۲۷	وقت روزه	۴۶
۲۸	سحری «پس شب» و افطار	۴۷

۲۸	دعای افطار	۴۸
۲۹	دعا بعد از افطار	۴۹
۲۹	ثواب افطار دادن	۵۰
۲۹	امور باطل کننده روزه	۵۱
۲۹	مکروهات روزه	۵۲
۳۰	قضاء روزه	۵۳
۳۰	کفاره چیست؟	۵۴
۳۰	فدیّه	۵۵
۳۱	مقدار طعام واجب	۵۶
۳۲	مساوات میان «گناه» و کفاره یا جزاء	۵۷
۳۲	ماه مبارک رمضان و نزول قرآن	۵۸
۳۳	لیلة القدر	۵۹
۳۳	معنای قدر	۶۰
۳۳	لیلة القدر در کدام یکی از شب‌های رمضان می‌باشد	۶۱
۳۳	دعای لیلة القدر	۶۲
۳۴	ارمغان‌های رمضان	۶۳
۳۴	اهمیت روزه در تناسب با نماز	۶۴
۳۵	فلسفه و حکمت فرضیت سی روز روزه در یک سال	۶۵
۳۵	پیام رمضان به روزه داران	۶۶
۳۶	انصراف از تصمیم روزه	۶۷
۳۶	اهانت و توهین به روزه	۶۸
۳۶	استعمال سرمه و قطره چکان	۶۹
۳۷	زرق یا پیچکاری	۷۰
۳۷	حجامت	۷۱
۳۸	غسل جنابت و یا غسل تبرّد	۷۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیش گفتار

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ (البقرة: ۱۸۳).

«ای مؤمنان، روزه بر شما مقرر شده است، چنان که بر پیشینیان مقرر شده بود، باشد که تقوی پیشه کنید»

چهارده قرن قبل پیامبر اسلام حضرت محمد ﷺ اعلام داشت: «صُومُوا نَصِحُوا» (روزه بگیرید تا صحتمند شوید). پیغمبر اسلام فرموده است: «معهده محل هر درد است: از پر خوری و خوردن غذا نا مناسب جلوگیری کنید. این عمل شما شفاء بخش همه درد ها و امراض بشمار میرود» طبق روایات تاریخی روزه نه تنها در بشریت مروج و معمول است، بلکه علمای حیوان شناسی بر این عقیده اند که: حتی حیوانات هم از روی غریزه خدادادگی برخی از اوقات روزه میگیرند. از جمله حیوانات درنده از قبیل شیر و پلنگ و ببر، علماء میگویند که: این حیوانات در هفته یک روز از خوردن هر گونه غذا خود داری مینمایند.

روزه و صحت:

طب بشری امروز بعد از چهارده قرن متوجه شد که روزه بسیاری از امراض را تداوی و معالجه مینماید، بدین اساس در بسیاری از کشور ها آغاز به تأسیس کلینک های روزه داری نموده اند. روزه نه تنها بر روح و روان و اخلاق انسان تاثیر میگذارد بلکه موجب زیبایی جسمی انسان هم میگردد. طب قدیم هم در زیاتر از اوقات مریضان خویش را به امساک از پر خوری منع نموده و به این امر معتقد بود که تقلیل در پر خوری مانع دفع بسیاری از امراض در وجود انسان میگردد. طب جدید هم بر این امر معتقد است که امساک و روزه در جلوگیری بسیاری از امراض مؤثر است. صرف نام آنرا (رژیم غذایی گذاشتند) که ما مسلمانان آنرا به روزه مسمی نموده ایم. دوکتوران روزه را یکی از بهترین عوامل صحتمندی بشری شمرده اند. ۱- پرفیسور

دوکتور پوشر دانشمند فرانسوی می گوید: (روزه بهترین وسیله برای صحت و سلامتی وجود انسان بشمار میرود) روزه برای صحت انسان است، روزه برای استراحت معده، روده و منظم کردن ترشحات معدوی و در نهایت برای منظم ساختن هاضمه مفید و مؤثر میباشد. روزه معالجه و تداوی است که از آن فقیر و سرمایه دار بطور مساویانه میتواند استفاده بعمل آرد. ۲- داکتر الکسیس کارل میگوید: (با روزه گرفتن قند در جگر می ریزد و چربیهایی که در زیر پوست ذخیره شده اند، پروتئین های عضلات و غدد، و سلولهای کیسه صفرا، آزاد شده به مصرف تغذیه میرسند). ۳- داکتر ژان فروموزان: (معالجه با روزه را به ششوی احشاء تعبیر نموده و میگوید: در آغاز روزه، زبان انسان کمی سنگین و بو دار است ... که بعد از سه، چهار روز بوی زبان بر طرف میگردد. اسید اوریک ادرار کاهش می یابد، و در نتیجه برای انسان روزه دار احساس سبکی و خوشی خارق العاده رخ میدهد و همه وجود انسان بسوی استراحت میرود). ۴- داکتر تومانیانس: میگوید: «فایده بزرگ کم خوری و پرهیز از صرف غذاها، در یک مدت کوتاه، آن است که، چون معده در طول مدت یازده ماه مرتب پر از غذا بوده و در مدت یک ماه روزه داری مواد غذای شکم خود را دفع میکند و همین طور (کیسه صفرا) که برای حل و هضم غذا مجبور است که مواد صفرای خود را مصرف کند، در مدت سی روز ترشحات صفراوی را صرف در حل و هضم غذای باقی مانده و جمع شده در معده بمصرف میرسند. جهاز هاضمه بدن در نتیجه کم خوری استراحت نموده، و به رفع خستگی می پردازد. روزه یعنی کم خوردن و کم نوشیدن در مدت معینی از سال است و این بهترین راه برای سلامتی وجود انسان بشمار میرود. هم طب قدیم و هم طب جدید بر اهمیت این امر صحه گذاشته است. روزه برای تداوی امراض جهاز هاضمه، کلیه، کبد (کیسه صفرا) که بسیاری از امراض این بخش را حتی با دواها نمیتوان معالجه کرد، میتوان آنرا به روزه تداوی و معالجه نمود. روزه بهترین معالجه و تداوی برای امراض سوء هاضمه بوده، مرض مخصوص کبد (کیسه صفرا) که موجب «یرقان» (زردی) میگردد بهترین معالجه آن همین روزه است بخاطر اینکه این مرض زیادتز از اوقات به واسطه فعالیت بیش از حد کبد بوجود می آید و موجب خستگی

کبد گردیده که به اثر آن کیسه صفر از فعالیت می افتد و نمی تواند صفرا را از خون بگیرد». ۵- داکتر گوئل پا میگوید: تعدادی زیادی از امراض روده که به اثر تخمیر غذا در روده ها بوجود می آید نه به اثر دوا بلکه به اثر روزه بر طرف میگردد. ۶- داکتر الکسی سوفورین میگوید: جسم در هنگام روزه به جای غذا از مواد داخلی استفاده کرده و آنرا به مصرف میرساند. که در نتیجه آن مواد فاضله و عفونی که در جسم تجمع میکند و بحیث ریشه و خمیره بیماری مبدل میگردد، با گرفتن روزه از بین رفته، و روزه عامل ریشه کن شدن تعدادی زیادی از امراض بشمار میرود. داکتر الکسی سوفورین میگوید: باید انسان جسم خود را با روزه از داخل پاک و نظیف کرداند. ۷- داکتر کارلو معتقد است: هر انسان باید در ظرف یک سال مدتی از خوردن غذا زیاد جلو گیری کند. زیرا تداوم روزه روزه غذا موجب تکثر و تولد و در نهایت موجب رشد میکروب ها در وجود انسان میگردد. که با احتیاط و کم خوری میکروب ها در وجود انسان رو به ضعف و تقلیل میروند. و بهترین معالجه در دفع میکروب ها در وجود انسان همان روزه است که دین اسلام برای سلامتی وجود انسان واجب گردانیده است. ۸- داکتر رو میگوید: حتی بسیاری از امراض سفلیس را تنها میتوان با روزه و امساک تداوی کرد. ۹- «بندیک» عالم فیزیولوژیست میگوید: «یک دوره روزه سی و یک روز است... در این مدت در ترکیب خون هیچ نوع اختلاطی به هم نرسیده و آن نوری که در برخی از روزه داران ملاحظه میشود، و آن حالت جوانی و نشاط که برای روزه داران رخ میدهد عامل همه آن روزه است». ۱۰- «اوتو بو خنگر» یکتن از محققان مشهور جهان در عرصه طب میگوید: «اکثر امراض حاد و مزمن را میتوان با وسیله روزه بهبود بخشید و یا حد اقل از شدت آن کاست. وی میگوید: در هنگام روزه جسم انسان همه مواد فاضله را جمع آوری نموده و به احراق آن می پردازد، نیروهای نو ساز بدن به هنگام روزه فعال می گردند و به تصفیه و ترمیم بافتهای بدن می پردازد. مدت پنجاه سال که از تاسیس «کلینک اوتو بو خنگر» سپری میشود بیشتر از پنجاه هزار انسان در این مرکز صحتی تنها با روزه تداوی و معالجه گردیده

اند. ۱۱- داکتر عبد العزیز اسماعیل پاشا دانشمند مشهور مصری در حالاتی ذیل برای معالجه از روزه استفاده نموده است:

الف: در مورد اضطرابات مزمن امعاء هنگامی که مقرون با تخمیر مواد زلالیه و مواد نشائسته بی باشد. در این موقع روزه، مخصوصاً از جهت نیاشامیدن آب میان دو خوراک و ایجاد فاصله طولانی نوبت های غذا، علاج قطعی است و این خصوصیت در مورد ماه مبارک رمضان صدق کامل دارد.

ب: هنگام زیاد شدن وزن که به اثر پر خوری و تقلیل حرکت بوجود می آید، روزه با رعایت اعتدال در غذا، افطار و اکتفاء به آب هنگام سحر نسبت به هر معالجه مفید تر و مؤثر تر است.

ج: جلوگیری از مرض شکر.

د: جلوگیری از فشار خون.

ه: جلوگیری از التهاب حاد و مزمن کلیه ها که مقرون با ترشح و تورم باشد.

و: جلوگیری از امراض قلب که توام با تورم باشد.

ز: جلوگیری از التهاب ها مزمن مفاصل، بخصوص که توام با امراض چاقی باشد که اغلباً در بین زنان در سنین چهل سالگی بوجود می آید. تجارب نشان داده است که با گرفتن روزه درجات این مرض نسبت به سایر معالجه های برقی، خونی و استعمال دواها، و استعمال تخنیک های پیشرفته طب جدید، در وجود انسان تقلیل و تخفیف می یابد. ۱۲- داکتر کارلو میگوید: چون تعداد امراض بیشتر گردیده است مجبور هستیم همه انسان ها (اعم از فقیر و غنی) را از تداوی و معالجه که آنرا پیامبر اسلام در جزیره العرب تشریح نموده و بنام روزه آنرا مسمی ساخته است، با خبر سازم.

معالجه امراض چشم:

۱۳- داکتر آندر پاسک معتقد است: در صورتیکه انسان، پرابلم ها و ناراحتیهای وخیم در چشم از جمله ورم ها، ورم شبکیه، ورم بافت ملتحمه، آب مروارید و آب سبز در چشم مبتلا باشد. حتما باید روزه گیرد. ۱۴- داکتر «آلن مویل» میگوید: روزه دارای چهار فایده اساسی است: ۱- مانع تجمع مواد سمی در

بدن انسان می‌گردد. ۲- روزه باعث می‌گردد که جهاز هاضمه بدن استراحت نسبی یابد. ۳- به وسیله روزه بدن انرژی خود را صرف دفع سموم در بدن مینماید. ۴- نیروی حیاتی در بدن انسان تحریک یافته و موجب تقلیل مواد فاضله در بدن می‌گردد.

فواید طبی روزه:

اگر نظریات اطباء را در مورد فوایدی روزه بصورت کل جمع بندی نمایم، فواید روزه را از ناحیه طبی بطور ذیل میتوان چنین خلاصه و فورمولبندی نمود: ۱- جلوگیری از اختلال و مزمن شدن روده ها و بخصوص در هنگامی که فرمانتاسیون و تخمیرات معده و روده، مریض را دچار درد های شدید می سازد. ۲- جلوگیری از چاقی که معمولاً ناشی از پر خوری میشود. ۳- جلوگیری از فشار خون. ۴- جلوگیری از امراض شکر و قند. ۵- تداوی و معالجه امراض چشم (از جمله ورم ها، ورم شبکیه، ورم بافت ملتحمه، آب مروارید و آب سبز در چشم) ۶- جلوگیری از امراض قلب که توام با تورم باشد. ۷- جلوگیری از التهاب های مزمن مفاصل، بخصوص که توام با امراض چاقی باشد. ۸- تداوی اکثر امراض حاد و مزمن. ۹- تداوی امراض جهاز هاضمه، کلیه، کبد (کیسه صفرا) ۱۰- معالجه و تداوی امراض سوء هاضمه، مرض مخصوص کبد (کیسه صفرا) که موجب «یرقان» (زردی) می‌گردد.

۱۱- پاکی نفس و تقلیل جرایم.

بر اساس تحقیقات بعمل آمده علما بدین باور اند که: امار جرایم، قتل و قتال و نزاع ها در ماه مبارک رمضان در کشور های اسلامی به قوس نزولی خود میرسد. فضیلت ماه مبارک رمضان از ابو هریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «من صام رمضان إيماناً واحتساباً غفرله ما تقدم من ذنبه» (کسی که از روی ایمان و امید کسب اجر و پاداش، ماه رمضان را روزه بگیرد گناهان (صغیره) گذشته او بخشوده می شود).

ماه مبارك رمضان داراي فضايلى است كه به برخى آن اشاره مى شود

اول: خود ماه مبارك رمضان ماه رمضان ماهى است، كه روزه گرفتن در اين ماه بر مسلمانان فرض گرديده است.

دوم: موجوديت ليلة القدر در اين ماه كه بركت و خير اين شب، بهتر و بيشتراز هزار ماه است.

سوم: نزول صحف و كتب آسمانى: مطابق به روايات دينى، صحف ابراهيم در اوائل ماه مبارك رمضان، تورات در ششم ماه رمضان، انجيل در سيزدهم ماه رمضان، زبور داود عليه السلام در هژدهم ماه رمضان و قرآن عظيم الشان در ۲۳ ماه رمضان بطور مجموعى به بيت المعمور و بعدا در بيست و سه سال بر پيامبر اسلام حضرت محمد صلى الله عليه و آله و سلم نازل يافته است.

چهارم: مطابق به روايات دينى و شواهد تاريخى: اولين فيصله ميان حق و باطل (غزوه بدر) هم در ماه مبارك رمضان صورت گرفته است. و قرآن عظيم الشان اين غزوه را بنام «يوم الفرقان» مسمى نموده است. همچنان مطابق به برخى از روايات تاريخى: ميگويند كه فتح مكه هم در ماه مبارك رمضان صورت پذيرفته است.

حفظ و صيانت ماه رمضان:

در ماه مبارك رمضان دو نوع حفظ و دو صيانت در برابر انسان بوجود مى آيد:
۱- حفظ انسان از وسوسه هاى شيطان - ۲- حفظ انسان از گرفتارى هاى عذاب الهى

خوشحالى هاى ماه مبارك رمضان:

روزه دار در ماه رمضان دارايى دو خوشحالى در يك روز مى باشد: ۱- وقتيكه روزه دار روزه خویش را افطار مى کند. ۲- دومين خوشحالى ملاقات با ذات پروردگار در روزه قيامت است. در حديث شريف آمده است: «كسيكه با ايمان و

احتساب (نیت کسب ثواب) روزه گیرد، تمام گناهان را که قبلاً مرتکب گردیده باشد، بخشیده میشود» (روای حدیث بخاری و مسلم).

کلمه رمضان:

رمضان ماهی است که بشوید، هم بسوزد. بشوید به آب توبه دل های مجرمان را، بسوزد به آتشی گرسنگی تن ها بندگان را، رمضان در لغت از (رمضا) به معنای شدت حرارت و یا به معنای سنگ گرم و داغی گرفته شده است و این بدین معنای که اگر این سنگ داغ را به هر چه بگذارند آنرا بسوزند. و یا هم رمضان از «رمض» گرفته شده است که به معنای باران است که بر هر چه برسد، آن را بشوید. واقعا این کلمه از دقت و لطافت خاصی برخوردار است، چون در این ماه گناهان انسان بخشیده می شود، بناء بر مسلمانان است تا به ضمیمه ماه رمضان همیشه کلمه مبارک را اضافه نماید، و همیشه آنرا بنام «ماه مبارک رمضان» یاد نمایند. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله می فرماید: «إنما سمی الرمضان لأنه یرمض الذنوب: ماه رمضان به این نام مسمی شده بخاطر آنکه گناهان را می سوزاند». پیغمبر صلی الله علیه و آله در جای دیگری میفرماید: «ماه رمضان ماه است که آن گناهان مؤمنان پاک و شسته میشود و خداوند جل جلاله ایشان را می بخشد». ماه رمضان از جمله یکی از ماه های است که نامش در قرآن ذکر یافته است. این ماه در روایات و فرهنگ اسلامی بخشی از برنامه ریزی الهی برای تربیت بشری تلقی می شود، که از برکت آن هر سال تحولی فکری، و فرهنگی در جامعه اسلامی پدید می آید. همچنان در روایات اسلامی، ماه مبارک رمضان، ماه خدا و میهمانی امت پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله خوانده شده است و خداوند متعال در این ماه در نهایت کرامت و مهربانی پذیرایی می کند؛ پیامبر اسلام می فرماید: «ماه رجب ماه خدا، ماه شعبان ماه من و ماه رمضان ماه امت من است، هر کس که در این ماه روزه بگیرد بر خداست که گناهان شان را ببخشد».

معنای لغوی روزه:

روزه یا «صوم» یا «صیام» به معنای باز داشتن و خودداری کردن از چیزی را گویند. و در اصطلاح شریعت منظور از صوم آنست که شخص از صبح صادق طلوع

فجر دوم تا غروب آفتاب خود را از مفطرات یعنی آنچه مورد اشتهاى شکم و فرج است به نیت مخصوص نگاه کند.

حکمت و فلسفه فرضیت روزه:

حکمت و فلسفه فرضیت روزه بالای مسلمانان برای تقویت روح مسلمانان برای مقاومت با تمایلات و هوس های جسم است. زیرا روزه قدرت هوس های بدن را تقلیل میدهد و انسان را از بسیاری تمایلات نفسانی که لایق مقام انسان نیست باز میدارد. و بدین ترتیب روزه روح انسان را تقویت میکند.

حکم فرضیت روزه:

بر اساس حکم الهی: ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ (البقرة: ۱۸۳).

«ای مؤمنان، روزه بر شما مقرر شده است، چنان که بر پیشینیان مقرر شده بود، باشد که تقوی پیشه کنید». و هم حدیث مبارک: «بنی الإسلام علی خمس شهادة أن لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله وإقام الصلاة وإيتاء الزكاة والحج وصوم رمضان» «اسلام بر پنج چیزی بنا گردیده است، اقرار بر اینکه لائق پرستش و عبادت هیچکس بجز ذات الله تبارک و تعالی نیست و حضرت محمد ﷺ فرستاده خداوند ﷺ است، برپا کردن نماز، دادن زکات، و حج بیت الله شریف و روزه ماه مبارک رمضان» (صحیح مسلم: ۱۶/۱-۲۰-۴۵)، صحیح امام بخاری: ۱/۴۹ / ۸). همچنان اجماع امت بر اینست که روزه ماه رمضان فرض و یکی از ارکان اسلام و ضروریات دین است و کسی که فرضیت آن را انکار کند کافر و مرتد است. (فقه السنة: ۱/۳۶۶).

حکم و حکمت فرضیت روزه:

روزه از قدیم الزمان بین انسانها مروج بوده، اگر ادبیات و قصص مصریان قدیم، چینی ها، یونانی ها را مورد مطالعه قرار دهیم در خواهیم یافت که روزه با تفاوت

های روزه فعلی مسلمانان وجود داشته در آن زمان روزه های یک روزه یک هفته ای و یا روزه که روزه داران از خوردن برخی از خوراکی باب ها ممنوع بودند از جمله خوردن گوشت و یا غیره مأكولات، طوریکه مظاهر این روزه را میتوان امروز هم در کشور های اروپایی و برخی از کشور های آسیایی و پیروان سایر مذاهب از جمله در مذهب کاتولیک ها و پروتستان ها مشاهده کرد. روزه و حکم قطعی روزه برای مسلمانان بروز دوم ماه شعبان سال دوم هجرت توسط این آیه مبارکه برای مسلمانان ابلاغ گردید. ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ﴾ (بقره: ۱۸۵). (ماه رمضان ماه است که در آن قرآن نازل شده که رهنمایی مردم است و دلایل هدایت و تمیز بین حق و باطل می باشد). پروردگار با عظمت ما امر فرمود: ﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ (هر که از شما آنرا بیابد روزه این ماه را بگیرد). قرآن مجید شهادت میدهد که روزه در تمام ادیان آسمانی فرض بوده و در نظام عبادت هر امتی حیثیت بخش لازمی را داشته است ﴿كَمَا كُتِبَ عَلَى الدِّينِ مِن قَبْلِكُمْ﴾ (بقره: ۱۸۳). (طوریکه فرض گردانیده شده بود بر کسانی که پیش از شما بودند). پیامبر اسلام میفرماید: «اگر شخصی بدون عذر شرعی و مرض، یک روزه را ترک کند اگر تمام عمر روزه بگیرد بازهم تلافی آن را نمیتوان کرد». (روای حدیث احمد، ترمذی، ابوداود). زمانیکه حضرت محمد ﷺ به مدینه منوره هجرت کرد، ملاحظه کرد که در آن دیار برخی از مردمان در روز عاشورا روزه می گرفتند، مسلمانان با آنحضرت ﷺ مراجعه نموده و در مورد خواستار هدایت گردیدند، آنحضرت ﷺ خود روزه گرفت و به پیروان خویش امر کرد تا روزه بگیرند. در صحیح بخاری از ابن عمر رضی الله عنهما نقل شده است: «صام النبي ﷺ عاشوراء وأمر بصيامه فلما فرض رمضان ترك» و نیز در صحیح بخاری از عایشه رضی الله عنها نقل شده است که: «رسول خدا به روزه روز عاشورا امر کرد تا هنگامی که روزه ماه رمضان واجب شد. آنگاه فرمود: «هر کس می خواهد روز عاشورا را روزه بگیرد و هر کسی می خواهد افطار

کند». شخص حضرت محمد ﷺ قبل از فرضیت ماه مبارک رمضان، روزه میگرفت. و به این عبادت آشنایی داشت. پیامبر اکرم محمد ﷺ فرموده اند: «إذا دخل رمضان فتحت أبواب السماء». و فی روایة: «فتحت أبواب الجنة وغلقت أبواب جهنم وسلسلت الشياطين» و فی روایة: «فتحت أبواب الرحمة» (چون ماه مبارک رمضان داخل شود، در های آسمان کشاده شود. در روایت دیگری آمده است که در های بهشت کشوده می شود و در های دوزخ بسته و شیاطین در زنجیر کرده می شوند. و در روایتی آمده است که در های رحمت باز می شود).

هدف روزه:

هدف واقعی روزه متقی شدن انسان است. ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ تقوی گوهر اخلاق است، که از محبت الهی، از ایمان به الله ﷻ درک صفات رحمت، کرم، فضل و خوف خداوند ﷻ بوجود می آید.

روزه حقیقی:

روزه حقیقی روزه ای است که انسان با تمام احساس و شعور کامل به ادای آن اقدام نماید. و از تمام مکروهاتی که روزه را بی روح و بی مفهوم می سازد از آن جلوگیری بعمل آرد. پیامبر اسلام میفرماید: «وقتی که انسان روزه می گیرد لازم است که گوش ها، چشم ها، زبان، دست ها و تمام اعضای بدن خود را از کارهای نا پسند یده باز دارد».

وقت فرضیت ماه مبارک رمضان:

خداوند پاک در سوره بقره (آیات ۱۸۳ - ۱۸۵) می فرماید: ﴿يَتَأْتِيَهَا الَّذِينَ آمَنُوا

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾
 أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى
 الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَن
 تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٥﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ

هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ ۚ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ
وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا
يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَانَكُمْ ۗ وَلَعَلَّكُمْ

تَشْكُرُونَ ﴿٢١٥﴾» ای مؤمنان! روزه بر شما فرض گردیده چنانچه بر
کسانیکه پیش از شما بودند فرض گردیده بود تا پرهیزکار شوید و خلعت
تقوی را در بر کنید. روزه در روزه های شمرده شده و اندک بر شما فرض گردانیده
شده، پس هر کدام از شما که مریض و یا در سفر باشد برایش رواست که روزه را
بخورد و قضای آنرا در روز های دیگر بیاورد و بر کسانیکه به مشقت زیاد از عهده
آن می برآیند فدیة است به اندازه خوراک یک روزه یک مسکین، و هر کس به
خوشی و رضای خود در فدیة افزودی به عمل آرد و بیش از یک نفر مسکین را سیر
سازد برایش بهتر است. روزه گرفتن تان برای شما بهتر است اگر میدانید. ماه رمضان
ماه هیست که در آن قرآن نازل شده که برای مردم وسیله هدایت و دلایل روشن از
رهنمایی و وسیله امتیاز حق از باطل است. پس هر کس حاضر آن ماه باشد و آنرا در
یابد آنرا بگیرد و هر کس مریض و یا در سفر باشد برایش رواست که آنرا نگیرد و
قضای آنرا در روز های دیگری بیاورد و شماره روز های فوت شده را تکمیل کند.
خداوند خواهان آسانی و سهولت بر شماست و اراده عسرت و دشواری بر شما را
ندارد، و بر اینکه شما، شمار آنرا تکمیل کنید و برای اینکه خدای خود را به بزرگی
یاد کنید شما را رهنمونی کرده و باشد که شما با سپاس و شکر گزار و منت بار
خدای خود باشید». روزه وقت فرض میگردد زمانیکه تاکید به رویت هلال ماه
مبارک رمضان صورت پذیرد. بدین اساس دین اسلام بر مسلمانان واجب گردانیده
است تا به تاریخ (۲۹ شعبان) برای دیدن هلال ماه رمضان اهتمام بخرچ دهد. ۱-
رویت ماه مبارک رمضان باید توسط دو نفر مسلمان (خواه مرد باشد یا زن) عاقل،
بالغ و عادل تصدیق گردد. ۲- اگر رویت ماه مبارک توسط عده زیادی از مردم
تصدیق گردد، در این صورت شرط عادل بودن از بین میرود. ۳- در صورتیکه
آسمان ابر آلود باشد بناء با تکمیل ۳۰ روز از ماه شعبان فرضیت روزه حتمی

میگردد. زمانیکه رویت ماه مبارک رمضان بعمل آمد بر مسلمانان لازم است تا خود روزه گیرند و خبر آنرا بین همه مسلمانان پخش نمایند. اگر رویت ماه مبارک رمضان در یکی از کشورها صورت گیرد بر سایر مسلمانان است که به مجرد وصول خبر، روزه بگیرند. پیامبر اسلام حضرت محمد مصطفی ﷺ فرموده است: «صُومُوا لِرُؤَيْتِهِ وَ أَفْطِرُوا لِرُؤَيْتِهِ، فَإِنْ غَمِيَ عَلَيْكُمْ الشَّهْرُ فَعَدُوا ثَلَاثِينَ» «هلال را دیده روزه گیرید و هلال را دیده روزه را پایان دهید و اگر در (۲۹) شعبان هلال دیده نشد پس حساب شعبان را (۳۰) پوره نمائید». (بخاری: ۴/۱۱۹/۱۹۰۹).

دعای دیدن ماه:

پیامبر ﷺ وقتی ماه نو را مشاهده میکردند، چنین دعا میخواندند. «اللَّهُمَّ أَهْلَهُ عَلَيْنَا بِالْأَمْنِ وَالْإِيمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْإِسْلَامِ، رَبِّي وَرَبُّكَ اللَّهُ، هِلَالٌ خَيْرٌ وَرُشْدٌ». «خدایا! طلوع مهتاب را بر ما همراه آرامش و ایمان، سلامتی و اسلام بگردان. ای مهتاب! خدای من و خدای تو الله واحد است». آرزو مندم این مهتاب هدایت و خیر باشد.

اقسام روزه:

- ۱- فرض: روزه فرض در تمام سال فقط روزه گرفتن ماه مبارک رمضان بر مسلمانان فرض است.
- ۲- واجب: روزه‌ای است که نذر شده باشد و روزه کفاره واجب است. اگر شخصی روزه‌ای روز معینی را نذر کرده باشد، روزه گرفتن همان روز ضرور میباشد. اما اگر روزه را معین نکرده بود هر وقت که بخواهد میتواند روزه بگیرد. اما تاخیر آن بدون دلیل لازم نیست.
- ۳- سنت: روزه‌های است که پیامبر اسلام گرفته باشد و مسلمانان را به گرفتن آن ترغیب نموده باشد. از جمله: روزه، روز نهم و دهم محرم بطور مسلسل. روزه، یوم عرفه یعنی نهم ذو الحجة الحرام. روزه، ایام بیض: یعنی روزه گرفتن در روزه‌های (۱۳، ۱۴، و ۱۵) هر ماه.

۴- نفل: روزه نفلی، روزه غیر از روزه های فرض، واجب و مسنون، را روزه نفلی میگویند که روزه گرفتن در آن مستحب است از جمله: (شش روز روزه گرفتن در ماه شوال المکرم، روزه گرفتن روز های دوشنبه و پنجشنبه، روزه گرفتن هشت روز در دهه اول ذوالحجّة).

۱- شش روز شوال:

از ابو ایوب انصاری رضی الله عنه روایت است که: پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: «من صام رمضان ثم أتبعه ستاً من شوال كان كصيام الدهر» «کسی که ماه رمضان و بدنال آن شش روزه از ماه شوال را روزه بگیرد مانند اینست که یک سال کامل را روزه گرفته باشد». (صحیح سنن ابو داود: ۲۱۲۵، صحیح مسلم: ۲/ ۸۲۲/۱۱۶۴، سنن الترمذی: ۱۲۹/۷۵۶/۲، سنن ابن ماجه: ۱/ ۵۴۷/ ۱۷۱۶).

۲ و ۳. روز عرفه برای غیر حاجی و روز عاشورا و روز قبل از آن:

از ابو قتاده روایت است: سئل رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم عن صوم يوم عرفه؟ فقال: «يكفر السنة الماضية والباقية»، وسئل عن صوم يوم عاشوراء، فقال: «يكفر السنة الماضية» «از پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم در باره روزه روز عرفه سؤال شد فرمود: گناهان سال گذشته و سال جاری را از بین می برد، و در باره روزه روز عاشورا از او سؤال شد فرمود: گناهان سال گذشته را از بین می برد». (صحیح مسلم: ۲/ ۸۱۸/۱۱۶۲). از ام الفضل بنت حارث روایت است: «أَنَّ نَاسًا اخْتَلَفُوا عِنْدَهَا يَوْمَ عَرَفَةَ فِي صَوْمِ النَّبِيِّ صلی الله علیه و آله و سلم فَقَالَ بَعْضُهُمْ: هُوَ صَائِمٌ. وَقَالَ بَعْضُهُمْ: لَيْسَ بِصَائِمٍ. فَأَرْسَلَتْ إِلَيْهِ بِقَدَحِ كَبِينٍ وَهُوَ واقِفٌ عَلَى بَعِيرِهِ فَشَرِبَهُ» «مردم در روز عرفه در باره روزه بودن پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نزد من بحث و جدال کردند. بعضی از آنها گفتند: او روزه است و بعضی دیگر گفتند: روزه نیست. من ظرفی از شیر را برایش فرستادم، ایشان در حالی که روی شترش در عرفه ایستاد بود آن را نوشید». (صحیح امام بخاری، فتح الباری: ۴/ ۲۳۶/۱۹۸۸، صحیح مسلم: ۲/۷۹۱/۱۱۲۳، سنن ابود داود، ابن المعبود: ۷/ ۱۰۶/۲۴۲۴). از ابو غطفان بن طریف مری روایت است: از ابن عباس رضی الله عنهما شنیدم که می گفت: «حين صام رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم يوم عاشوراء وأمر بصيامه، فقال: يا رسول الله! إنه يوم تعظمه

اليهود والنصارى فقال رسول الله ﷺ: فإذا كان العام المقبل إن شاء الله صمنا اليوم التاسع. فقال: فلم يأت العام المقبل، حتى توفي رسول الله ﷺ «وقتي پیامبر ﷺ روز عاشورا را روزه گرفت و به روزه گرفتن آن دستور داد، مردم گفتند: ای رسول خدا عاشورا روزی است که یهود و نصاری آن را بزرگ می دارند. پیامبر ﷺ فرمود: سال بعد انشاء الله روز نهم را هم روزه می گیریم. ابن عباس رضی الله عنهما گفت: قبل از آنکه روز نهم سال بعد بیاید پیامبر ﷺ فوت کرد». (صحیح سنن ابو داود: ۲۱۳۶)، صحیح مسلم: ۷۹۷/۱۱۳۴/۲.

۴- گرفتن روزه در ماه محرم:

از ابو هریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر ﷺ فرمود: «أفضل الصيام بعد رمضان شهر الله المحرم، أفضل الصلاة بعد الفريضة صلاة الليل» «بهترین روزه بعد از ماه رمضان روزه ماه محرم و بهترین نماز بعد از نمازهای فرض نماز شب است».

۵- اکثر روزهای ماه شعبان:

از عایشه رضی الله عنها روایت است: «ما رأيت رسول الله ﷺ استكمل صيام شهر قط إلا شهر رمضان، وما رأيت في شهر أكثر منه صياماً في شعبان» «پیامبر ﷺ را ندیدم که ماهی را کامل روزه بگیرد، مگر ماه رمضان و او را ندیدم که در هیچ یک از ماه ها به اندازه ماه شعبان روزه بگیرد». (صحیح امام مسلم: ۴/۱۹۶۹/۲۱۳)، صحیح امام مسلم: ۱۱۵۶/۸۱۰/۱۷۵، سنن ابو داد: ۷/۹۹/۲۴۱۷.

۶- روزهای دوشنبه و پنجشنبه:

از اسامه بن زید روایت است: «إن نبي الله ﷺ كان يصوم يوم الإثنين والخميس، وسئل عن ذلك فقال: إن أعمال العباد تعرض يوم الإثنين والخميس» «پیامبر ﷺ روز دوشنبه و پنجشنبه را روزه می گرفت. در باره از او سؤال شد، فرمود: اعمال بندگان در این دو روز (پیش خدا) عرضه میشود». (صحیح سنن ابو داود: ۲۱۲۸). پیغمبر اسلام در سفر و حضر در روزهای بیض (۱۳، ۱۴، ۱۵، هر ماه) افطار نمیکرد. (نسائی، ترمذی). قابل تذکر است روزه ثوابی را هر زمانیکه از ادامه آن خسته شدید میتوانید آنرا افطار نمایید.

روزه‌های ممنوعه:

در ایام ذیل گرفتن روزه ممنوع می باشد:

۱- گرفتن روزه در ایام شک یعنی اینکه سایر مسلمین روز دار نباشند ولی به زعم خویش روزه بگیرد. یوم شک: (یوم شک یا روز شک)، روز ۳۰ ماه شعبان را گویند که در شامگاه روز ۲۹ شعبان، مهتاب دیده نشود و به طور قطعی هم معلوم نباشد که فردا ۳۰ شعبان است یا اول رمضان. در این روز، روزه گرفتن مکروه تحریمی است. (حضرت عمار بن یاسر رضی الله عنه از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله روایت نموده اند که: «من صام الیوم الذی شک فیہ فقد عصی أبا القاسم» «کسی که یوم شک را روزه بگیرد با پیامبر صلی الله علیه و آله مخالفت کرده است». (سنن الترمذی: ۲ / ۹۷/۶۸۱)، سنن ابو داود: ۶ / ۴۵۷/۲۳۱۷)، (روز عیدین عید فطر و عید اضحی، یازدهم، دوازدهم، سیزدهم ذوالحجه). ۲- گرفتن روزه در روز عیدین (عید فطر و عید الاضحی) ۳- گرفتن روزه در دوره حیض و نفاس. ۴- همچنان حضرت محمد صلی الله علیه و آله روزه بدون افطار و سحر را منع نموده است.

حکم روزه نفلی برای زن شوهر دار:

زن نمیتواند بدون اجازه شوهرش در صورتیکه شوهرش مقیم باشد، روزه ثوابی بگیرد. از ابو هریره رضی الله عنه روایت شده که پیامبر اسلام فرمود: «ولا تصم المرأة یوماً واحداً، وزوجها شاهد إلا بإذنه، إلا رمضان» «روزه نگیرد زن حتی یک روز در حالیکه شوهرش باشد مگر به اجازه او غیر از رمضان» (احمد، بخاری، مسلم). این حدیث شریف بصورت آشکار زن را از روزه گرفتن نفلی در حالیکه شوهرش حاضر باشد منع می کند زیرا ممکن است باعث تلف حق او گردد ولی در روزه رمضان چون فرض است اجازه گرفتن از شوهر لازم نمی باشد.

روزه مکر وه:

روزه است که انسان تنها روز شنبه و یا یکشنبه را روزه بگیرد و یا فقط روز عاشورا را روزه بگیرد. و یا روزه گرفتن زن بدون اجازه شوهر، و یا روزه گرفتن

بدون افطار (که بنام روزه وصال) یاد میگردد. و غیره از این قبیل روزه را در شریعت اسلام بنام روزه مکروه مسمی نموده اند.

روزه حرام:

در روزهای ذیل سال گرفتن روزه حرام میباشد.

۱- در روز عید رمضان و قربان، از ابو عبید مولای ابن أزر روایت است: در روز عید با عمر بن خطاب رضی الله عنه بودم گفت: پیامبر صلی الله علیه و آله از روزه گرفتن در این دو روز نهی فرموده است، اولین روز بعد از ماه رمضان (عید فطر) و روزی که از قربانی هایتان می خورید (عید قربان). (صحیح امام بخاری: ۴ / ۲۳۸/۱۹۹۰، صحیح امام مسلم: ۲ / ۷۹۹/۱۱۳۷)

۲- ایام تشریق، از ابو مره مولای أم هانی روایت است: با عبد الله بن عمرو نزد پدرش عمرو بن عاص رفتیم، غذایی جلو ما گذاشت و گفت: «بخورید، (عبدالله) گفت: من روزه هستم، عمرو گفت: بخورید، اینها روزهایی است که پیامبر صلی الله علیه و آله به ما امر می کرد که روزه نگیریم و از روزه گرفتن ما را نهی می کرد. امام مالک گفته است: منظور از این روزها ایام التشریق است.»

۳- روزه گرفتن جمعه به تنهایی: از ابو هریره رضی الله عنه روایت است: «هیچ کدام از شما روز جمعه روزه نگیرد مگر اینکه روز قبل یا بعد از آن نیز روزه بگیرد.» (صحیح امام بخاری: ۴ / ۲۳۲/۱۹۸۵، صحیح امام مسلم: ۲ / ۸۰۱/۱۱۴۴، سنن ابو داود: ۷ / ۶۴/۲۴۰۳).

۴- روزه گرفتن شنبه به تنهایی: در حدیث عبدالله بن بسر سلمی از خواهرش صماء روایت است که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «روزه شنبه را به تنهایی روزه نگیرید مگر روزه های که بر شما فرض باشد، و اگر بجز پوست انگور یا شاخه درخت چیز دیگری نیافتید آن را بجوید تا آن روز روزه نباشید.» (سنن ابو داود: ۷ / ۶۶/۲۴۰۴، سنن الترمذی: ۲ / ۱۲۳/۷۴۱).

۵- نیمه دوم شعبان برای کسی که به روزه گرفتن آن عادت ندارد: از ابو هریره رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «هیچ کدام از شما یک یا دو روز قبل از رمضان روزه نگیرد مگر اینکه به روزه گرفتن در آن روز عادت داشته باشد که در

این صورت می تواند آن روز را روزه بگیرد». (صحیح امام بخاری: ۱۲۷/۱۹۱۴/۴، صحیح امام مسلم: ۷۶۲/۱۰۸۲/۲).

روزه بر کی فرض است؟:

اجماع علماء بر اینست که روزه (ماه رمضان) بر هر شخص مسلمان، عاقل، بالغ، سالم و مقیم فرض است البته زن باید از حیض و نفاس پاک باشد. (فقه السنة: ۱/۵۰۶ ط الریان).

مفهوم شرط بلوغ:

شرط بلوغ بدین معنی است که مسلمان که بر سن بلوغ رسیده باشند و توانمندی گرفتن روزه را داشته باشند. روزه بالای آنان فرض میگردد. این بدین معنی است کسانی که به سن بلوغ نرسیده اند گرفتن روزه بالای آنان فرض نمی باشد. پیامبر ﷺ فرموده است: «رفع القلم عن ثلاثة: عن المجنون حتى یفیک، وعن النائم حتى یستیقظ، وعن الصبی حتى یحتلم» «تکلیف از سه دسته برداشته شده است: از دیوانه تا هوشیار شود و از به خواب رفته تا بیدار شود و از کودک تا بالغ شود». (صحیح جامع صغیر: ۳۵۱۴، سنن الترمذی: ۱۰۲/۶۹۳/۲).

مفهوم شرط قادر بودن:

شرط قادر بودن به این معنی است که یک نفر مسلمان توان گرفتن روزه را داشته باشد بالای آنان گرفتن روزه فرض میگردد، ولی مریضان که توان گرفتن روزه را ندارد و با گرفتن روزه وضعیت صحی آنان برهم میخورد و دوکتوران برای آنان گفته باشند در صورتیکه روزه بگیرند به وضعیت جسمانی شان ضرر میرسد در این صورت گرفتن روزه بر آنان فرض نبوده. هر زمانیکه از مریضی بهبود یابند و عذر موجود مرفوع گردد به قضاء آن مبادرت ورزند.

امراض:

امراض که خوردن روزه را به توصیه داکتر معالج متدین جواز دانسته عبارتند از: (امراض سل، امراض صدری، امراض معدی، امراض روانی، که انسان به گرفتن روزه از حالت نورمال خارج میگردد. و غیره امراض خطرناک و مضر ...) اگر

شخصی فقط به اساس وهم و خیال خود که گویا روزه او را مریض می سازد و یا مریضی او را افزایش می دهد، در حالیکه آن را تجربه هم نکرده و نه دکتور متخصص برایش مشوره داده، روزه نگیرد گنهگار بوده و باید کفاره آنرا هم پردازد.

شیخوخت و یا کبر سن:

شیخوخت و یا کبر سن بدین معنی است، آنعه از مسلمانانیکه توانمندی گرفتن روزه را از دست داده باشند. به اساس این حکم الهی ﴿وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ﴾ (بقره: ۱۸۴). پیران کهن سال و زنانی که نتوانند روزه گیرند پس باید فدیة بدهند. همچنان این حکم شامل حال آنعه از کسانی میگردد که به امراض مزمن که علاج دو باره آن غیر ممکن باشد. بر آنان گرفتن روزه فرض نیست در بدل آن میتوانند فدیة دهند که سیر کردن هر روزه یک نفر مسکین است.

مجاهد:

مجاهد که مصروف جهاد اعلاى کلمة الله و دفاع از مقدسات وطن باشد، گرفتن روزه بالای آن فرض نیست. میتواند بعد از اینکه امور مجاهدت اش به پایان رسید به گرفتن روزه اقدام نماید.

مسافر:

برای مسافر بر اساس حکم آیه متبرکه ﴿وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ﴾ (بقره: ۱۸۵). «کسانیکه از شما مریض و یا در سفر باشد، شمار روز های دیگر آنرا بگیرد». (جواز دارد که روزه را افطار نماید). علماء حدود مسافتی که سفر بشمار می آید را ۴ بُرد بر آورد نموده اند. هر بُرد عربی برابر است با (۲۲,۱۷۶) کیلومتر، در نتیجه مسافتی که احکام سفر به آن تعلق میگیرد برابر است با ۴ برابر این مقدار یعنی (۸۸,۷۰۴) کیلومتر (برای معلومات مزید مراجعه شود به کتاب «الفقه الإسلامی وأدلته» ۱/ ۷۴-۷۵). علماء برای تأیید نظریات خویش بر روایات ذیل اسلامی استناد نموده اند:

۱- از پیامبر ﷺ به سند ضعیف روایت شده است که گفت: «یا اهل مکه لا تقصروا فی أدنی من أربعة برد من مكة إلى عسفان» (روایت طبرانی در المعجم الكبير ۱/ ۱۱۱۶، و دار قطنی ۱/ ۳۸۷، و بیهقی ۳/ ۱۳)، یعنی: «ای اهل مکه، از مسافت کمتر از ۴ بُرد ما بین مکه و عسفان (نمازها را) قصر نکنید».

۲- از ابن عباس رضی اللہ عنہما سؤال شد که آیا تا رفتن به عرفه نمازها را قصر کنیم؟ گفت: نه، ولی تا عسفان و جدّه و طائف (میشود نماز را قصر کرد). (التلخیص الحبیر ۲/ ۴۶). ۳- ابن عمر و ابن عباس رضی اللہ عنہما هنگام سفر در مسافت ۴ بُرد به بالا (یعنی بیشتر از ۴۸،۷۰۴ کیلومتر) نمازها را دو رکعت میخواندند و روزه را نمیگرفتند. ابن عمر هنگام رفتن به «ذات النصب» نماز را قصر کرد، و بین این مکان تا مدینه ۴ بُرد مسافت بود. (فتح الباری ۲/ ۵۶۶). در ضمن سفر باید سفر مباح باشد تا احکام سفر بر او تعلق گیرد. در نتیجه کسی که مسافت بیشتر از (۴۸،۷۰۴) کیلومتر را طی کند احکام سفر به او تعلق میگیرد و میتواند روزه را بشکند و نمازها را قصر و جمع کند، ولی همانطور که بیان شد باید سفرش مباح باشد، ولی اگر مسافت طی شده کمتر از (۴۸،۷۰۴) کیلومتر باشد، احکام سفر به او تعلق نمیگیرد، و نمیتواند که روزه را بشکند و یا نمازها را قصر و جمع کند. و نا گفته نماند که مسئله فوق الذکر یکی از آراء علماء در مورد مسافت قصر و جمع میباشد، و نظریه های دیگری نیز وجود دارد و علماء نزدیک به ۲۰ قول را در مورد مسافت قصر بیان کرده اند. که نسبت طوالت کلام از ذکر آن جلوگیری مینمایم. (ولسی قابل تذکر است به مجرد که مسافر به حالت مقیم آید به گرفتن روزه آغاز و ایام قضاء شده را قضائی بیاورند).

حـمـل:

زنان که حامله اند و میدانند که به گرفتن روزه برای حمل و خود آن ضرر میرسد مکلف به گرفتن روزه نیستند.

ارضاع:

اگر زن شیرده گمان غالب کند که در صورت روزه گرفتن ضرر شدید به طفل وی خواهد رسید اجازه دارد روزه نگیرد. صرف قضای روزه بر آنها فرض است. از

انس بن مالک کعبی رضی الله عنه روایت شده که رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فرموده است: «إن الله عزوجل وضع عن المسافر الصوم وشطر الصلاة وعن الحبل والمرضع الصوم» «خداوند عزوجل برداشته از مسافر روزه و نصف نماز را و از زن حامله و شیرده روزه را» (احمد، ابو داود، ابن ماجه، ترمذی). امام ابو حنیفه رحمته الله میفرماید: اگر زنی حامله یا شیرده از روزه گرفتن بترسد جایز است افطار کند فرق نمی کند که خوف او بر خودش و طفل اش و یا تنها بر خودش و یا تنها بر طفلش باشد، و در صورت که قدرت یافت صرف بر او قضاء لازم است نه فدیة، همچنان پیهم روزه گرفتن در ایامی که قضا می کند بر او لازم نمی باشد. این حکم برای زنی که فرزند خود را شیر میدهد و زنی که برای شیر دادن اجیر شده فرقی ندارد زیرا اگر مادر طفل باشد شیر دادن به اساس دیانت بر او واجب است، و اگر اجیر باشد شیر دادن به اساس عقد بر او واجب شده است.

حائض و نفاس:

زنانیکه به دوره حیض و نفاس باشند جواز ندارد که روزه دار گردند. اگر زن حائض و زنی که در نفاس است روزه بگیرند، روزه آنها صحیح نیست؛ چون یکی از شروط صحت روزه، پاکی از حیض و نفاس است و بر آنها قضا واجب است. در حدیث از بی بی عایشه رضی الله عنها روایت است: «كنا نحیض علی عهد رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فنؤمر بقضاء الصوم ولا نؤمر بقضاء الصلاة» «ما در زمان پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم به حیض می افتادیم، به ما دستور داده می شد که تنها روزه را قضا کنیم نه نماز را». (صحیح سنن الترمذی: ۶۳۰، صحیح مسلم: ۱/۲۳۵/۲۶۵، سنن ابو داود: ۱/۴۴۴/۲۶۰ و ۲۵۹). زن هر زمانیکه از دوره خلاص شدند به تجدید نیت به گرفتن روزه اقدام نمایند. زنان حائضه و نفساء روزه فوت شده شانرا بعد از رمضان قضا می آورند. (اگر دوره نسائی اش قبل از فجر صورت گیرد میتواند اول نیت و بعداً به گرفتن روزه اقدام نماید و اگر دوره نسائی آن بعد از فجر صورت گیرد در صورتیکه خواسته باشد میتواند در همان روز از خوردن و نوشیدن ابا و ورزد. ولی روزه آن درست نبوده باید به قضا آن مبادرت نماید). قابل تذکر است آنچه از زنانیکه مریض به جریان دم

متداوم مبتلاء اند (خارج از ایام حیض و نفاس) میتوانند روزه بگیرند. و حتی نماز پنج گانه را بشرط آنکه برای هر نماز وضو جداگانه نماید، اداء نماید. اگر زن فقط یک لحظه قبل از شام حیض یا نفاس ببیند روزه اش باطل گردیده و باید آنرا قطع کند. اگر خون حیض یا نفاس برای لحظه یی هم قطع شود برای روزه نیت کند هر چند غسل را کمی به تأخیر اندازد.

تبصره: باید دانست اگر روزه انسان فاسد شود باید از خوردن، نوشیدن و سایر شکننده های روزه به جهت احترام رمضان خود داری کند اما این حکم برای حائض و نفساء تطبیق نمیشود بلکه بر وی لازم است که خوردن و نوشیدن خود را از چشم مردم پنهان نماید.

شدت گرسنگی و تشنگی:

اگر روزه دار از شدت گر سنگی به خطر زندگی یا خطر فتور در عقل باشد میتواند روزه نگیرد.

ترس از هلاکت:

اگر به علت محنت و مشقت احتمال مردن، یا ظالمی بر کسی جبر کند که اگر روزه گرفتگی ترا خواهم کشت یا به سختی ترالت و کوب خواهم کرد و یا یکی از اعضای بدن ترا قطع خواهم کرد، اجازه است که روزه نگیرد.

بی هوشی:

اگر بیهوشی بر کسی طاری گردد و چند روز دوام کند. در این صورت قضای روز های که مانده واجب است.

جنون:

اگر جنون بر کسی طاری گشت و از آن هیچ وقت بهبود نمی یابد از گرفتن روزه معاف است، قضا و فدیة واجب نمی باشد ولی اگر بهبود یافت، قضا بر وی واجب است.

تبصره: اگر بیمار و مسافر با گرفتن روزه دچار مشقت نشوند، روزه گرفتن بهتر است و اگر دچار مشقت شوند بهتر آن است که روزه نگیرند. در حدیث شریف از

ابو سعید خدری رضی الله عنه روایت است: با پیامبر صلی الله علیه و آله در ماه رمضان به جنگ با کفار رفتیم بعضی از ما روزه بودند و بعضی دیگر روزه نبودند بدون اینکه از همدیگر ایراد بگیرند و معتقد بودند کسی که توانایی روزه دارد اگر روزه بگیرد بهتر است و کسی که توانایی روزه را ندارد بهتر آن است که روزه نگیرد». (مسلم: ۲/ ۶۹-۷۸۷-۱۱۱۶، سنن الترمذی: ۲/ ۱۰۸-۷۰۸).

حالاتی که شکستن روزه در آنها جایز است:

حمله ناگهانی مرض که خطر مرگ را در بر داشته باشد و یا حوادث ترفافیکی توأم با خطر باشد. اگر کسی ناگهان مریض شود و یا در صورتیکه روزه خود را نشکند خطر شدت بیماری او را تهدید میکند جواز دارد روزه خود را بشکند. اگر کسی را مار و یا گژدم گزید و ضرورت به دوا باشد میتواند روزه خود را بشکند.

شروط روزه:

اول اسلام: یکی از شرایط روزه همانا مسلمان بودن است. کسانی که از دین اسلام بر گردند روزه آنان باطل است و در صورت رجعت دوباره به دین مبین اسلام میتوانند به قضاء روزه اقدام نمایند.

دوم نیت: «إنما الأعمال بالنیات، وإنما لكل امرئ ما نوى» «قبول و صحت اعمال با نیت است، پذیرش و پاداش هر عمل بستگی به نیت آن دارد»
معنای نیت اراده کردن در قلب میباشد. روزه بدون نیت درست نمی باشد. روزه دار باید در شب (از آغاز غروب آفتاب الی طلوع آفتاب یا فجر) نیت روزه را بعمل آورد. محل نیت همان قلب است ضرورت نیست که به زبان مبادرت شود. نیت روزه میشود از آغاز شهر رمضان آغاز، و الی اخیر ماه رمضان ادامه یابد. ضرورت به تجدید همه روزه آن نیست. ولی اگر روزه به اثر یکی از عذر شرعی مقطوع گردد ضرورت است که به آغاز دوباره نیت روزه نیز تجدید یابد. (نیت به هر زبان که شخص میخواهد میتواند آنرا بجا آورد. نیت تنها به الفاظی عربی شرط نیست). اگر شخصی در شب نیت میکند بگوید: «وبصوم غد نويت من شهر رمضان» «و من نیت کردم برای فردا روزه ماه رمضان را» و شخصی که در روز نیت میکند بگوید: «نویت وبصوم الیوم من شهر رمضان» «من نیت کردم برای امروز

روزه رمضان را» برای مسافر ضرور است که در رمضان نیت کدام روزه واجب را ننماید، اگر نیت روزه فرض رمضان را کند یا نیت روزه نفلی را در هر صورت درست است. کسیکه روزه قضای رمضان المبارک را میگیرد ضرور است که بطور معین نیت روزه فرض را بنماید. اگر شخصی در شب نیت روزه را فراموش کند و در روز بیادش آید، در سه نوع روزه نیت کردن تا قبل از زوال آفتاب صحیح میباشد که عبارت اند از: «روزه رمضان المبارک، روزه های نذر که روز یا تاریخ آن معین گردیده باشد، روزه نفلی». در چهار نوع روزه نیت کردن از غروب آفتاب تا طلوع صبح صادق ضرور بوده و پس از طلوع صبح صادق نیت کردن کافی نمی باشد و این روزه ها عبارت اند از: «روزه قضایی رمضان المبارک، روزه های نذر که روز و تاریخ آن معین نشده باشد، روزه های کفاره، روزه های قضایی روزه نفلی که پس از آغاز به علتی فاسد شده باشد». اگر شخصی در شب بنا بر دلیلی اراده روزه گرفتن را نداشته و در صبح هم به فکر روزه نگرفتن باشد، سپس قبل از زوال آفتاب فکر کند ترک روزه رمضان درست نیست و نیت کند روزه اش صحیح میباشد، اما صبح چیزی خورده باشد ضرورت به نیت نمی افتد.

فـرـایـض روزه:

در روزه از نمودار شدن صبح صادق تا غروب آفتاب کناره گیری کردن از سه چیز فرض است: ۱- امتناع از خوردن، ۲- امتناع از نوشیدن، ۳- امتناع از لذت جنسی.

سنن و مستحبات روزه:

سحری کردن اگر چه به دانه خرما باشد، خوردن سحری در اخیر وقت مستحب است طوریکه چیزی وقت به صبح صادق مانده باشد. نیت روزه در شب مستحب است، عجله در افطار پس از غروب آفتاب تاخیر نکردن در افطار مستحب است. افطار با آب و خرما مستحب بوده. روزه دار باید در ماه مبارک رمضان از: غیبت، سخن چینی، دروغگویی، غالمغال، قهر و ظلم، امتناع بعمل آرد.

وقت روزه:

وقت روزه فرضی و یا روزه شرعی، به حکم قرآن از طلوع صبح صادق آغاز و تا غروب آفتاب ادامه می یابد. چنانچه در (آیه ۱۸۷ سوره بقره) آمده است: ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ۖ ثُمَّ أَتُمُوا الصَّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ﴾ «تا آن وقت بخورید و بنوشید که خط سفید از خط سیاه خوب نمایان و آشکار شود و باز روزه را تا اول شب به اتمام رسانید و آنرا بگیریید». ولی در کشور هایکه آبر آلوداند و تعیین وقت در آن دشوار است فتوای علما است که افطار به وقت محلی نزدیکترین کشور اسلامی صورت می پذیرد. روزه گرفتن در شب جواز نداشته خداوند ﷻ شب را برای استراحت آفریده ﴿هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ﴾ (یونس: ۶۷).

سحری «پس شب» و افطار:

پیامبر اکرم ﷺ فرموده است: «سه امر از جمله اخلاق پیامبران میباشد: «تأخیر در سحری، تعجیل در افطار، در نماز دست راست را بر چپ گذاشتن». پیامبر اسلام میفرماید: «سحری بخورید، زیرا در خوردن سحری برکت است: برای روزه گرفتن روز از خوردن سحری کمک بگیرد و برای قیام لیل (تهجد) از خوابیدن بعد از ظهر کمک حاصل کنید». برای روزه دار مستحب است که با خرما تازه افطار کند و در صورت عدم موجودیت آن با آب افطار نماید و در زمستان میتواند با خرمای خشک و در صورت عدم موجودیت آن با آب افطار کند تا معده آماده گردیده و غذایی را که بعدا خورده میشود بتواند هضم نماید. پس از آنکه شخص با خرما یا آب و غیره افطار کرد نماز شام را میخواند و بعد از آن غذا میخورد و پیامبر ﷺ فرموده است: «إِذَا أَفْطَرَ أَحَدُكُمْ فَلْيَفْطِرْ عَلَى تَمْرٍ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ فَلْيَفْطِرْ عَلَى مَاءٍ فَإِنَّهُ طَهُورٌ» «چون افطار کند یکی از شما پس افطار کند با خرما، پس چون نیافت پس افطار کند با آب زیرا پاک کننده است». (متفق علیه). برای روزه دار عجله در افطار و تأخیر در سحری افضل میباشد زیرا پیامبر ﷺ فرموده است: «لا تزال أمتي بخير ما أخرجوا»

السحور وعجلوا الفطور» «همیشه امت من به خیر باشند تا وقتیکه به تاخیر اندازند سحری را و شتاب کنند در افطار».

دعای افطار:

«اللهم لك صمت وعلى رزقك أفطرت» «خداوند! من برای تو روزه گرفتم و از رزقی که تو نصیب کرده ای افطار نمودم». (روای حدیث شریف: ابوداود). و یا این دعا: «بسم الله والحمد لله، اللهم لك صمت وعلى رزقك أفطرت وعلیک توکلت سبحانک وبحمدک، تقبل منی، إنک أنت السميع العليم».

دعا بعد از افطار:

«ذهب الظماء وابتلت العروق وثبت الأجر إن شاء الله» «تشنگی زایل شد، رگ ها سیراب گشت، و اگر خداوند خواست اجر نیز خواهد رسید». (روای حدیث شریف: ابوداود).

ثواب افطار دادن:

اگر شخصی به روزه دار افطار دهد آنقدر اجر و ثواب کمایی می کند که نصیب روزه دار میشود، هر چند افطاری مذکور چند لقمه نان یا یک خرما باشد. پیامبر صلی الله علیه و آله فرموده است: «شخصی که روزه داری را افطاری دهد او را اجر و ثواب مانند روزه دار است». (بیهقی).

امور باطل کننده روزه:

در باب مبطلات روزه آمده است: هر آنکسی که بدون عذر شرعی روزه را بخورد، اگر تمام عمر روزه هم بگیرد ثواب آنروز را بدست نخواهد آورد. امور که روزه را باطل می سازد عبارتند از: ۱- جماع در روز. ۲- انزال منی بشکل عمدی. (ولی اگر انزال در خواب صورت گیرد روزه اش فاسد نمی گردد). ۳- رسیدن چیزی (جامد باشد و یا مایع) به معده بطور عمدی باشد و یا غیر قصدی. ۴- استعمال سگرت و یا سایر دخانیات. ۵- گرفتن دواء از همه طرق موصوله به معده.

مکروهات روزه:

اموری که روزه را مکروه می سازد عبارتند از: لب زدن و یا در دهن گرفتن لب زن و یا برهنه ملاحظه کردن هر چند خطر انزال و جماع هم نباشد مکروه است. انجام اموری که اندیشه انسان را آنقدر ضعیف سازد که موجب شکستن روزه شود مکروه است. بیش از ضرورت شستن دهن و بینی. بدون دلیل لعاب دهن را جمع کردن و آنرا فرو بردن. اظهار بی قراری، اضطراب و اضمحلال. به غسل ضرورت داشته و موقع آن نیز میسر باشد، اما بدون دلیلی تأخیر کرده و بعد از صبح صادق غسل کند. چیزهای مانند پودر دندان، کریم دندان، زغال و غیره را در دهن نگهداشتن و آنرا با دندان فشار دادن. غیبت کردن، دروغ گفتن، دشنام دادن، غالمغال، لت و کوب نمودن و بر کسی ظلم کردن. قصداً گرد و غبار را در حلق جمع کردن روزه را مکروه می سازد.

قضاء روزه:

معنای قضاء عبارت از یک روز روزه گرفتن بعد از ماه رمضان بجای یک روز روزه‌یی که در ماه رمضان باطل گردیده، میباشد. قضاء روزه میشود در ایامی که گرفتن روزه در آن ممنوع نباشد صورت گیرد. قضاء روزه را اِلَى آغاز ماه مبارک سال نو میتواند بجا آورد. قضاء روزه میتواند پی در پی و یا متفرق صورت گیرد.

کفاره چیست؟

کفاره عبارت از جزای شرعی میباشد که خداوند سبحانه تعالی آنرا بر کسیکه بعضی از جرایم از او سرزند تعیین فرموده است مانند، وجوب کفاره بر قاتل یا کسیکه سوگندش را می شکند. کفاره بر روزه دار وقتی واجب میشود که عمداً روزه خود را فاسد نماید مثلاً اینکه جماع کند. کفاره دو ماه روزه پی در پی را میگیرد، در صورتیکه در این دو ماه رمضان و روزه‌هاییکه روزه در آن منع گردیده است نباشد. اگر به گرفتن دو ماه روزه نیز قادر نبود، به شصت مسکین طعام دهد. کفاره در روزه فرضی بوده در فساد روزه غیر رمضان کفاره وجود ندارد، اگر چه قضای رمضان هم باشد. دادن طعام به ۶۰ مسکین، فقیر، محتاج، نه برای کسانی که نفقه ایشان بر او فرض باشد (مانند پدر، مادر، زن) همچنان میشود مقدار طعام را

به پول نیز تادیه گردد و همچنان میتوان همان مسکین را برای ۶۰ روز کامل طعام داد. (طعام شامل نان چاشت، شب و نان صبح میگردد).

فـدیه:

اگر زن حامله و شیرده توانایی روزه گرفتن را نداشته و یا از آسیب دیدن کودکشان بیم داشته باشند، میتوانند روزه نگیرند ولی باید فدیه بدهند و لازم نیست روزه را قضا کنند. از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است: «رخص للشيخ الكبير والعجوز الكبيرة في ذلك وهما يطيقان الصوم أن يفطرا إن شاء، ويطعما كل يوم مسكينا، ولا قضاء عليهما، ثم نسخ ذلك في هذا الآية: ﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ وثبت للشيخ الكبير والعجوز الكبير إذا كان لا يطيقان الصوم والحلي والمرضع إذا خافتا أفطرتا، وأطعمتا كل يوم مسكينا» «به پیر مرد و پیر زنی که توانایی روزه گرفتن را دارند اجازه داده شد تا اگر خواستند روزه نگیرند و به بدل هر روز، مسکینی را غذا بدهند، و قضای روزه بر آنها لازم نیست، سپس؛ این حکم با آیه ﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ نسخ شد ولی (آن حکم) برای پیر مرد و پیر زنی که توانایی روزه گرفتن را ندارند ثابت مانده است. همچنین زن حامله و شیرده ای که (بر حال خود یا طفل خود) بیم دارند می توانند روزه نگیرند و به بدل هر روز، یک مسکین را طعام دهند». (بیهقی: ۴/ ۲۳۰). همچنین از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است: «إذا خافت الحامل على نفسها، والمرضع على ولدها في رمضان قال: يفطران، ويطعمان مكان كل يوم مسكينا، ولا يقضيان صوماً» «اگر زن حامله از ضرر به جان خود و زن شیرده از ضرر به طفلش بیم داشت، می توانند روزه رمضان را نگیرند و به جای هر روز مسکینی را طعام دهند و قضای روزه بر آنها لازم نیست». (شیخ البانی در کتاب الإرواء ۴/ ۱۹ این حدیث را به طبری [۲۷۵۸] نسبت داده و گفته است: سند آن به شرط مسلم صحیح است).

مقدار طعام واجب:

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است: «أنه ضعف عن الصوم عاما فصنع جفنة ثريد ودعا ثلاثين مسكينا فأشبعهم» «او سالی دچار ضعف شد بطوریکه نتوانست روزه بگیرد، پس کاسه ای ترید گوشت درست کرد و سی مسکین را دعوت نمود و آنها را سیر کرد». (الإرواء ۲۰/۴، دارقطنی: ۲/۱۶/۲۰۷).

تبصره: فدیة شامل، طعام، غله، و قیمت آن هم میگردد، مقدار فدیة به اندازه صدقه فطر است. ولی اگر شخص از مرض بهبود یابد، قضائی روزه فوت شده بر او واجب است، خداوند پاک در مقابل فدیة او اجر و ثواب نصیب اش میگرداند. در غذا دادن (صبح و شام) معیار حد وسط غذایی میباشد که خود شخص در زندگی عادی خویش میخورد.

مساوات میان «گناه» و کفاره یا جزاء:

باید گفت که: منظور از مساوات میان «گناه» و «کفاره یا فدیة» مساوات عددی نیست، بلکه کیفیت عمل را نیز باید در نظر گرفت خوردن یک روز روزه ماه مبارک رمضان با آن اهمیت که دارد، جزاء اش یک روز کفاره نیست بلکه باید آن قدر روزه بگیرد که به اندازه احترام آن یک روز ماه مبارک شود؛ به همین اساس است که کفاره گناهان در ماه مبارک رمضان بیش از سایر ایام است و ثواب اعمال نیک هم بیشتر از سایر روزها است.

ماه مبارک رمضان و نزول قرآن:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَرَّكَةٍ ۚ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿۱۸۵﴾ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿۱۸۶﴾﴾ (دخان: ۳ - ۴). «ما قرآن را در شبی مبارک نازل نموده ایم زیرا همواره هشدار دهنده و انذار کننده بوده ایم. در آن شب مبارک هر امری طبق حکمت خداوند تنظیم می شود». مبارک: از ماده برکت گرفته شده است. یعنی شب پر از رحمت، شب بسیار مفید و سودمندی، که در آن فراخی و زیادی نعمت و روزی وجود میداشته باشد. همچنان خداوند پاک میفرماید: ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ﴾ (بقره: ۱۸۵). «ماه رمضان ماهی است که در آن قرآن فرود آورده شده است». بناءً حکم مطلق همین است که شب قدر در ماه مبارک رمضان است.

شبی است که در آن قرآن عظیم الشان که مبدا تمام خیرات و برکات و سرچشمه تمام نیکی ها و خوبی ها است، نزول یافته است. شب قدر، شبی است، که مقدرات جهان بشریت با نزول قرآن در آن استحکام می پذیرد و مشخص می گردد. مفسرین اسلام نزول قرآن را بر دو قسم: ۱- نزول دفعی و کلی ۲- نزول تدریجی تقسیم مینمایند: نزول دفعی یعنی قرآن بطور کامل در شب قدر بر قلب رسول اکرم ﷺ نازل گردیده است و نزول تدریجی عبارت از نزولی است که: قرآن در مدت بیست و سه سال به تدریج و به مناسبت‌ها و طبق رویدادها بر پیغمبر اسلام محمد ﷺ نزول یافته است.

لیلة القدر:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿۱﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿۲﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿۳﴾﴾ (قدر: ۱-۳). «به تحقیق ما فرود آوردیم قرآن را در شب قدر. و چه چیز مطلع ساخت ترا که چیست شب قدر. شب قدر بهتر است از هزار ماه». خداوند پاک میفرماید: ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ﴾ (بقره: ۱۸۵). «ماه رمضان ماهی است که در آن قرآن فرود آورده شده است». و در سوره قدر میخوانیم: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ﴾ «ما آن را در شب قدر نازل کردیم». بناء حکم مطلق همین است که شب قدر در ماه مبارک رمضان است.

معنای قدر:

قدر به معنای اندازه کردن، معین نمودن و فیصله کردن آمده است. یعنی لیلة القدر شبی است که خداوند متعال در آن هر چیزی را صحیحاً اندازه می نماید. و وقت آنرا تعیین می کند و احکام را نازل می فرماید و تقدیر هر چیزی را مقرر می نماید. ﴿فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿۱﴾ أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا﴾ «فیصله کرده میشود هر کار استوار آن، فرود آوردیم آنرا به وحی کردن از نزد خویش». (الدخان: ۴-۵).

لیلة القدر در کدام یکی از شب‌های رمضان میباشد:

حضرت ام المومنین عائشه رضی اللہ عنہا می گوید: که پیامبر فرموده است: «لیلة القدر را در ده شب آخر رمضان در شب‌های طاق جستجو کنید». (روای حدیث شریف: امام بخاری). ولی به هر حال برای مسلمانان بهتر این است که هر شب ماه مبارک را به احتمال این که شب قدر باشد، به عبادت و قرائت قرآن و دعا بگذرانند و دعا خویش را منحصر به سه و یا چهار شب و یا هم شب‌های طاق نسازند.

دعای لیلۃ القدر:

بی بی عایشه رضی اللہ عنہا می گوید: که به پیامبر صلی اللہ علیہ و آله و سلم عرض کردم که ای پیامبر خدا! اگر من در بیابم که کدام شبی لیلۃ القدر است که در این شب به خداوند جل جلالہ چه دعا کنم: فرمود: بگو: «اللهم إنک عفو کریم تحب العفو فاعف عنی» «خداوند! تو بسیار عفو کننده و بسیار صاحب کرمی، عفو نمودن را می پسندی، پس خطاهای مرا عفو کن».

ای خواجه چه جوی از شب قدر نشانی = هر شب، شب قدر است اگر قدر بدانی. (سعدی شیرازی).

ارمغان های رمضان:

تلاوت، تعلیم و تعلم قرآن مجید، تحقیق و تتبع در امورات و عرصه های اسلامی و آشنایی با سیرت پیامبر اسلام و صحابه کرام و تاریخ اسلامی، اقامه نمازها، و ادای تراویح با ختم قرآن عظیم الشان، عادات به نوافل و نمازهای سنتی، افزایش صدقات، انفاق و تقویت روح گذشت و احسان، صلہ رحمی و رسیدگی به خویشاوندان، دعا و نیایش بیشتر، امر به معروف و نهی از منکر، توبه و بازگشت از لغزشها و گناهان، ماه رمضان، ماه بازگشت به زلال طبیعت و فضای پاکیزه فطرت و تمرین آزادگی از «خور و خواب و خشم و شهوت» است. ماه رمضان هزاران گوهر گرانبها به انسانها هدیه کرده و می کند، ولی سه گوهر «آزادی»، «آگاهی» و «عشق الهی» از در خشناترین هدیه های این ماه بشمار میرود. روزه انسان را از سلطه هوسها، و نیازهای کاذب، و تحملی و افراط در نیازهای واقعی، آزاد می کند و به انسان «آزادی اراده» می بخشد. انسان در سایه رمضان

با «معارف عالی قرآنی» آشنا می شود و با بهترین رهنمود های زندگی انس می گیرد. دستیابی به سعادت جاویدانی و رهایی از همه رنجهای دنیوی و اخروی، بدون «گوهر تقوا» مقدور نیست و رمضان مبارک این گوهر آسمانی را به روزه داران می بخشد. پاسداری و نگهبانی از این «گوهر آسمانی» نیاز به هوشیاری، مراقبت و همکاری همگانی دارد.

اهمیت روزه در تناسب با نماز:

زن در حال حیض و نفاس هم نماز و هم روزه را ترک میکند، ولی بعد از مریضی فقط روزه را قضاء می آورد. و یا اگر کسی علناً نماز نخواند، حد شرعی ندارد، ولی اگر روزه را علنی بخورد حد بر او جاری می شود. همچنان خداوند پاک فرموده است: «أنا أجزي به» یا «أنا أجزي به» یعنی: «من پاداش روزه را می دهم، یا من پاداش روزه ای روز دار هستم» در حالی که در باره نماز چنین چیزی نفرموده است.

فلسفه و حکمت فرضیت سی روز روزه در یک سال:

روایت است زمانیکه حضرت آدم عليه السلام در جنت از درختی که از آن منع شده بود، به اندازه از آن تناول کرده بود، که تا به سی روز غذا آن در شکمش وجود داشت، به همین اساس خداوند پاک بر بندگان و فرزندان حضرت آدم تا روز قیامت سی روز روزه را در یک سال فرض نموده است.

پیام رمضان به روزه داران:

جلای ذهن و صفای ضمیر توأم با کار و تلاش و آهنگ «قرب جویی» در استفاده از انوار رمضان و انعکاس فروغ آن نقش فروان دارد. پیغمبر اسلام میفرماید: «رمضان را بخاطر آن رمضان مسمی نمودند که: در آن گناهان می سوزند، دروازه های آسمان در اولین شب رمضان به روی روزه داران گشوده میشود و تا آخرین شب آن باز می باشد». ماه رمضان ماه دعا، ماه نیایش، ماه ایمان و آگاهی از آزادی است، ماه رمضان ماهی است که برای انسان درس سازندگی، رمز مقاومت و پایداری، رمز صبر و تحمل، رمز سعادت و نیک بختی را می آموزند. پیام رمضان پیام تقوا و پرهیزگاری، پیام نوسازی معنوی و فرهنگی است. پیام ماه رمضان پیام

خوش رفتاری، پیام عفو و گذشت است. پیام رمضان، پیام آزادی از عادت هاست، رمضان ماهی است که انسان را از زنجیر اعتیاد، عادت‌ها خوردنی، خواندنی، شنیدنی، نوشیدنی، دیدنی رها می‌بخشد. پیام رمضان پیام بیداری از خواب غفلت و رهایی انسان از دام شهوت است، پیام رمضان پیام آگاهی از عرفان و عروج بشریت است. ماه رمضان ماه تنظیم جهت‌گیری انسان و تقویت ایمان و تحکیم برادری بر محور قرآن است. پیام رمضان پیام سلامتی، پیام دوستی، پیام اخوت، پیام امنیت، و ایمان، و در نهایت پیام آزادی می‌باشد. ماه رمضان ماه توبه است توبه از رقابت‌ها و حسادت‌ها است. ماه توبه از بدگمانی‌ها نسبت به مؤمنان و حسن ظنی که در حق کفار و منافقان نشان دادیم. بلی ماه رمضان ماه بازگشت به قرآن و تنظیم کامل افکار و اخلاق و رفتار انسان. پیام رمضان، پیام تقوا و پارسایی و ندای بلند نو سازی معنوی و فرهنگی است. پیام رمضان، پیام آزادی انسان از زنجیر غرائز و هوسهای شیطانی و به بند کشیدن شیاطین، توسط فرشتگان الهی است. نکات ذیل برای آگاهی مسایل روزه بی‌نهایت مهم است:

انصراف از تصمیم روزه:

اگر روزه دار از تصمیم روزه خویش در روز روزه منصرف شود. در صورتیکه افطار هم نکند، روزه آن فاسد می‌گردد.

اهانت و توهین به روزه:

اگر کسی بدون عذر شرعی روزه را بخورد، به ماه مبارک رمضان توهین شمرده می‌شود کنه‌کار بوده قضاء و کفاره آنرا باید بپردازد. ولی اگر اهانت در یک روز چند بار تکرار گردد، قضاء روزه را بجا آورد و کفاره تکرار نمی‌گردد.

استعمال سرمه و قطره چکان:

استعمال سرمه (اگرچه سیاهی آن در بلغم هم دیده شود) و یا قطره چکان چشم، و ادویه جلدی و مرهم باب زخم، بدن خود را به تیل چرپ کردن، استعمال گیل موی و استعمال عطریات و خوش بوی، روزه را فاسد نمی‌سازد. در کتب احادیث آمده است: که در ایام ماه مبارک رمضان یکی از صحابه که از درد چشم سخت می‌نالید نزد آنحضرت ﷺ آمد و برای آنحضرت گفت: که چشمم سخت درد میکند

اجازه دارم که سرمه استعمال نمایم، آنحضرت در جواب اش گفت: بلی میتوانی سرمه را استعمال نمایی. همچنان در حدیث از ام المؤمنین عائشه رضی الله عنها روایت گردیده است: «أن النبی صلی الله علیه و آله اکتحل فی رمضان وهو صائم» «پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله سرمه کرد در رمضان در حالیکه روزه بود». (روای حدیث ابن ماجه). هکذا باید گفت که: چشم منفذ برای معده نمی باشد. ولی برخی از فقهاء به این نظر اند که بهتر و احسن است که استعمال همچو اشیاء در شب صورت پذیرد. گرفتن ناخن و استعمال مواد بر آن (رنگ ناخن و استعمال آرایش برای زنان) روزه را فاسد نمی سازد.

تبصره: استعمال خوش بوی، چرب کردن موی سر و پوست، استعمال قطره و تزریق امپول چون دلیل بر تحریم آنها در شرع وجود ندارد. پس استعمال آن در روزه مباح میباشد.

زرق یا پیچکاری:

زرق یا «پیچکاری» و انواع واکسین که در عضله باشد و یا ورید خون باشد و یا گلوکوز (مطابق فتوای علمای دیوبند هندوستان و جامع الأزهر مصر) روزه را فاسد نمی سازد. ولی نقطه قابل دقت و توجه آنست که اگر این پیچکاری یا واکسین «به منظور تغذیه صورت گیرد، و روزه دار را از آب و خوراک بی نیاز سازد و هدف از آن تغذیه و احساس نکردن گرسنگی باشد، این نوع پیچکاری روزه را باطل می سازد. بنابر این گفته میتوانیم هر چیزی که به نوعی کار تغذیه را انجام دهد شکننده ای روزه محسوب می شود. اما آنچه از پیچکاری های که: کار تغذیه را انجام نمی دهند و انسان را از آب و از خوراک بی نیاز نمی سازند، این نوع پیچکاری ها روزه را باطل نمی سازد، چون نصوص شرعی شامل آن ها نمی شود، نه به اعتبار الفاظ و نه به اعتبار معانی، و حتی اگر آمپول بی حسی دندان نیز باشد بازهم روزه را باطل نمیکند زیرا بمعنای خوراک و آشامیدنی نیست. پس این نوع پیچکاری ها نه خوراک هستند نه آب و نه در معنای آب و خوراک. اصل صحت روزه است مگر آنکه دلیل فساد آن به اثبات برسد که در این جا به اثبات نرسیده

است. همچنان پانسمان کردن زخم‌ها روزه را باطل نمی‌کند. ولی اگر زخم عمیق در شکم که دوا به معده برسد، در این صورت روزه می‌شکند.

حجامت:

حجامت یا خون‌گرفتن (از سر و یا هر عضو دیگر بدن به قصد علاج در رمضان) روزه را فاسد نمی‌سازد. از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است: «احتجم النبي صلی الله علیه و آله وهو صائم» «پیامبر صلی الله علیه و آله در حالی که روزه بود حجامت کرد». (سنن ابو داود: ۲۰۷۹، صحیح امام بخاری: ۱۷۴/۴ - ۱۹۳۹، سنن ابو داود: ۴۹۸/۶ - ۲۳۵۵). ولی اگر بیم ضعف و سستی وجود داشت، حجامت مکروه است: از ثابت بنانی روایت است: «سئل أنس بن مالك أکتتم تکرهون الحجامة للصائم؟ قال: لا، إلا من أجل الضعف» «از انس بن مالک سؤال شد آیا شما حجامت را برای روزه دار مکروه می‌دانستید؟ گفت: نه، مگر به خاطر ضعف و سستی». (صحیح امام بخاری: ۱۷۴/۴ - ۱۹۴۰).

غسل جنابت و یا غسل تبرد:

غسل جنابت و یا غسل تبرد از گرمی، اگر روزه دار در ایام روزه غسل نماید، و یا بخاطر دفع برودت هوای گرم را اشتنشاق نماید روزه اش فاسد نمی‌گردد. در حدیث شریف از ابوبکر بن عبدالرحمن روایت است: «رأيت النبي صلی الله علیه و آله يصب الماء على رأسه من الحر وهو صائم» «دیدم پیامبر صلی الله علیه و آله را که می‌ریخت آب را بر سر خود از گرمی در حالیکه روزه دار بود». (سنن ابو داود: ۲۰۷۲، وعون المعبود: ۴۹۲/۶ - ۲۳۴۸). همچنان اگر روزه دار برای دفع تشنگی غسل نماید، در صورتیکه آب به معده او داخل نگردد، روزه اش فاسد نمی‌گردد.

حکم بوسه کردن در روزه:

از ام سلمه رضی الله عنها روایت شده است: «أن النبي صلی الله علیه و آله كان يقبل وهو صائم». «پیامبر صلی الله علیه و آله بوسه میکرد در حالیکه روزه می‌بود». (متفق علیه). از عائشه رضی الله عنها روایت شده است که: «كان رسول الله صلی الله علیه و آله يقبل وهو صائم ويباشر وهو صائم وكان أملاككم لإربه» «پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله می‌بوسید در حالیکه روزه می‌بود و مباشره

میکرد در حالیکه روزه می بود، اما آنحضرت ﷺ از همه شما در کنترل غرایز خویش، قوی تر بود.» (فتح الباری: ۴ / ۱۴۹ - ۱۹۲۷، صحیح مسلم: ۲ / ۶۵ - ۷۷۱ - ۱۱۰۶). در مورد این که بوسه روزه را باطل نمی سازد، هیچگونه اختلاف نمی باشد. ولی اگر این بوسه، هدف و مقصود روزه را برای روزه دار متزلزل سازد فقهاء نظریات خاص خویش را در مورد ابراز داشته اند. که توجه شما را به حدیث متبرکه که از ابی هریره رضی الله عنه روایت گردیده است جلب مینمایم: ابی هریره رضی الله عنه فرموده است: «أن رجلاً سأل النبي ﷺ من المباشرة للصائم فرخص له وأتاه آخر فنهى عنها، فإذا الذي رخص له شيخ وإذا الذي نهاه شاب» «مردی پرسید از پیامبر صلی الله علیه و آله از مباشرت روزه دار، پس رخصت داد او را و آمد مرد دیگری پس منع کرد او را از آن. پس کسیکه رخصت داد او را پیر بود و کسی که منع کرد او را جوان بود.» (ابو داود). فقهاء میگویند: برای کسیکه پیامبر صلی الله علیه و آله بوسه را جایز دانسته، آن شخص، شخص پیر بود و برای آن کسیکه آنرا از بوسه نهی فرمود آن شخص، شخص جوان بود. با در نظر داشت همین تعبیر ها از حدیث متبرکه که برخی از فقهاء بوسه را برای پیرها جواز شمرده و برای جوانان و یا کسانی که قدرت اداره خود را ندارند جایز نه شمرده اند. اما در مورد مداعبه با همسر هنگام روزه، در صورتیکه جماع و یا انزال منی صورت نگیرد اشکالی ندارد، طوری که در حدیث متبرکه از عایشه رضی الله عنها روایت شده است که گفت: «پیامبر صلی الله علیه و آله هنگام روزه (زنش) را بوسه میداد و ملاعبه میکرد.» (صحیح بخاری: ۱۹۲۷، و صحیح مسلم: ۱۱۰۶). لذا ملاعبه بین زوجین هنگام روزه جائز است ولی بشرطی که زوجین متأكد باشند که این ملاعبه شان به جماع منجر نشود و یا منی انزال نشود و گرنه اگر در برابر شهوت ضعیف باشند این امر برای آنها جائز نیست و باید دوری کنند.